

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ἀπευθύνει Προφητικὸ Μήνυμα Μετανοίας καὶ Ἐλπίδος

Παραινετικὴ Ἐγκύκλιος

Ἀριθμ. Πρωτ. 2192

**Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸ Πλήρωμα τῶν πιστῶν
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος**

«...**Καὶ** ἐπίστευσαν οἱ ἄνδρες Νινευὴ τῷ Θεῷ καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν ἕως μικροῦ αὐτῶν (...) καὶ ἀνεβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκτενῶς.

Καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἀδικίας τῆς ἐν χερσὶν αὐτῶν λέγοντες· Τίς οἶδεν εἰ μετανοήσει ὁ Θεὸς καὶ ἀποστρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ Αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα;

Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἐλάλησε τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐποίησε...» (Ἰωνᾶς γ' 5-10).

Εὐλαβέστατοι Κληρικοὶ καὶ εὐσεβέστατον Πλήρωμα τῆς ἐν Ἑλλάδι Γνησίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας·

Ἡ περίοδος τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Αποστόλων ἐφέτος συμπίπτει μετὰ μιᾶς ἐξόχως δυσχεροῦς περιστάσεως. Ἡ μικρὰ ἀλλ' ἐνδοξος ἡμῶν Πατρίς κλυδωνίζεται ἀπὸ τὰς συνεπείας τῆς μακροχρονίου οικονομικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ περαιτέρω δυσαρέστους περιστάσεις. Ταῦτοχρόνως, νέφη ἀπειλητικὰ ἀπὸ ἀνατολῶν συσσωρεύονται, κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν κυριαρχίας.

Ἐὰν ἀναζητήσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς καταστάσεως ταύτης, τότε θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἀναμφιβόλως ἡ οικονομικὴ κρίσις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς κρίσεως καὶ τῆς χαλαρώσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ ἐντιμὸς ὀλιγάρχεια, ἡ ὁποία ἐχαρακτήριζε τοὺς δραστηρίους προγόνους ἡμῶν ἐπὶ αἰῶνας, παρεχώρησε τὴν θέσιν αὐτῆς εἰς τὸν καταναλωτισμὸν καὶ τὴν καλοπέρασιν, μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς οικονομικῆς κρίσεως. Ἡ νηστεία εἶχε καταντήσει σπάνιον εἶδος καὶ οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀρχίσει νὰ κατατάσσωνται εἰς τοὺς πλέον εὐτραφεῖς λαοὺς παγκοσμίως· ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ αὐτοκυριαρχία εἶχον ἐξοβελισθῆ, ἕως

ότου διὰ τῆς κρίσεως ἐπῆλθεν ἀκούσιος νηστεία καὶ στέρησις.

Τοιουτοτρόπως, εἶχομεν μακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ γραφὲν περὶ τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ:

«Καὶ ἔφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτὸν καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτήρος αὐτοῦ» (Δευτερον. λβ' 15).

Ἦτο ἐπόμενον, λοιπόν, νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ παιδαγωγικὴ δοκιμασία κατὰ νόμον πνευματικόν, εἰς συνέτισιν πάντων ἡμῶν.

* * *

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ·

Ἴδοῦ καιρὸς ἐμπρόσδεκτος μετανοίας.

Ἄς φροντίσωμεν νὰ διαφυλάξωμεν τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πίστεώς μας καὶ τὴν υἰεῖαν τῆς ψυχῆς μας, καὶ δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τίποτε, κἂν ὁ κόσμος ὅλος ἀναστραφῆ καὶ ἔλθῃ ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός:

«Τοῦτο σᾶς λέγω καὶ σᾶς παραγγέλω· κἂν ὁ οὐρανὸς νὰ κατεβῆ κάτω, κἂν ἡ γῆ νὰ ἀνεβῆ ἐπάνω, κἂν ὁλος ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, καθὼς μέλλει νὰ χαλάσῃ, σήμερον, αὔριον, νὰ μὴ σᾶς μέλλῃ τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Θεός. Τὸ κορμί σας ἄς τὸ καύσουν, ἄς τὸ τηγανίσουν· τὰ πράγματά σας ἄς σᾶς τὰ πάρουν· μὴ σᾶς μέλλῃ· δώστε τα· δὲν εἶναι ἰδικά σας. **Ψυχὴ καὶ Χριστὸς σᾶς χρειάζονται.** Αὐτὰ τὰ δύο ὅλος ὁ κόσμος νὰ πέσῃ, δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὰ πάρῃ, ἐκτὸς καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας» (Διδαχὴ Δ').

Ἦθεν, ἄς μεριμνήσωμεν νὰ εἴμεθα πάντοτε εἰς πνευματικὴν ἐγρήγορσιν μὲ τὰς λαμπάδας ἡμῶν ἀνημμένας, ὡς αἱ πέντε ἐκεῖναι φρόνιμοι Παρθένοι, αἱ ὁποῖαι

«ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγεῖοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν» (Ματθ. κε' 1-4),

καὶ οὕτως εἰσῆλθον εἰς τὸν Νυμφῶνα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Καὶ ἐὰν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀκαταστασίας θλιβόμεθα, γνωρίζομεν ὅμως ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τὴν γλυκερὰν διαπίστωσιν:

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ις' 33).

Εἶναι δὲ γεγονός, ὅτι ἡ ἰδικὴ μας ἐνάρετος διαγωγὴ καὶ εὐσέβεια εἶναι ἰκανὴ καὶ τὰ πλήθη τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν δεινῶν.

Ἦ Κύριος ἡμῶν, ἄλλωστε, ὑπεσχέθη εἰς τὸν Δίκαιον Ἀβραάμ, εἰς τὰς διαδοχικὰς ἐρωτήσεις του, ὅτι ἀκόμη καὶ χάριν δέκα μόνον δικαίων δὲν θὰ κατέστρεφε μίαν πολυάνθρωπον πόλιν, παραδεδομένην εἰς τὴν ἀσέλγειαν καὶ διαστροφὴν, ὡς τῶν Σοδόμων:

«Ἐὰν ὡσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει ἀπολεῖς αὐτούς; ...ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; καὶ εἶπεν, οὐ μὴ ἀπωλέσω, ἐνε-

κεν τῶν δέκα» (Γενέσ. ιη' 24-33).

Αλλ' ὡς γνωστὸν ἡ πόλις κατεστράφη, διότι κἂν δέκα δίκαιοι οὐχ εὐρέθησαν.

* * *

Εὐχόμεθα ἡ δοκιμασία τῆς Πατρίδος μας νὰ ἀποβῆ δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἀφορμὴ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, γνωρίζοντες ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δοκιμασθῶμεν ὑπὲρ τὴν δύναμίν μας, ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διαβεβαιοῖ:

«Πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν» (Α' Κορινθ. ι', 13),

οὕτως ὥστε μετὰ τὸ πέρας τοῦ κλυδωνισμοῦ, ν' ἀναφωνήσωμεν Ψαλμικῶς:

«Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν» (Ψαλμ. ξε' 12).

Θαρσεῖτε, λοιπόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἔχοντες κατὰ νοῦν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πίστις εἶναι τὸ ἰσχυρὸν ἡμῶν ὄπλον, διὰ νὰ νικήσωμεν πᾶσαν δυσκολίαν, κατὰ τὸν Ἠγαπημένον Μαθητὴν:

«Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. ε' 4).

Ἄς προστρέξωμεν εἰς τὸν Θεὸν μετανοοῦντες, ὡς πάλαι οἱ Νινευῖται, καὶ ἄς συζεύξωμεν τὴν προσευχὴν μετὰ τῆς νηστείας.

Παρὰ τὸ ὅτι περατοῦται ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ προτρέψῃ ἅπαντας, ὅπως ἕκαστος προσθέσῃ κατὰ προαίρεσιν νηστείαν, συμφώνως τῇ γνώμῃ τοῦ Πνευματικοῦ του καὶ τῇ σωματικῇ αὐτοῦ ἀντοχῇ.

Ἐπίσης, ὅπως ἐνταθοῦν αἱ προσευχαὶ ὅλων ὑπὲρ τοῦ χειμαζομένου ἡμῶν Γένους καὶ εἰδικώτερον, ὅπως εἰ δυνατόν τελοῦνται ἱεραὶ Ἀγρυπνίαι εἰς ὅλας τὰς Ἑνορίας καὶ Ἱερὰς Μονὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, εἰς τακτὰς ἡμέρας, ὀριζομένας μετὰ συμφωνίαν Ἐφημερίου-Ἐπιτροπῆς.

Κατὰ τὴν ἱεράν Ἀγρυπνίαν, πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, ὅλως ἀρμοδία θεωρεῖται ἡ ἀνάγνωσις ὑπὸ τοῦ Λειτουργοῦ καὶ τῆς συνημμένης τῇ παρούσῃ Εὐχῆς, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν γίνῃ ἴλεως καὶ ἐξαποστείλῃ τὴν Χάριν καὶ Παράκλησιν Αὐτοῦ, Οὗ ἡ εὐλογία καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 2015 τῇ 25 Ἰουνίου

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Εὐχὴ τοῦ Πατριάρχου Καλλίστου →

Εὐχὴ
ἐπὶ συμφορᾷ λαοῦ
τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Καλλιῆτου

Ἄναρχε Βασιλεῦ, ἀόρατε, ἀνεξιχνίαστε, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνέκφραστε· ὁ πᾶσαν δρακὶ περιέχων τὴν κτίσιν καὶ διατηρῶν· ὁ διακατέχων καὶ διακυβερνῶν αὐτὴν ἀρρήτῳ λόγῳ· ὁ τῶν Νινευιτῶν τὰς ἀνομίας πρότερον μὲν ἀνεχόμενος, ὕστερον δὲ τὴν μετάνοιαν αὐτῶν καὶ ἐπιστροφήν προσδεξάμενος, καὶ χαρισάμενος αὐτοῖς, δι' ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα καὶ μακροθυμίαν, πᾶσας τὰς ἀνομίας καὶ τὰ πλημμελήματα, τῇ συνήθει καὶ ἀφάτῳ Σου φιλανθρωπία χρησάμενος.

Δέξαι καὶ ἡμῶν τὰς εὐχάς, καθάπερ, ὡς εἴρηται, τῶν Νινευιτῶν τὴν ἐπιστροφήν καὶ μετάνοιαν· δέξαι τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμούς· δέξαι τὴν τεταπεινωμένην ἡμῶν δέησιν· οὐδὲ γὰρ δυνάμεθα ὅλως ταῖς ἀμαρτίαις γενόμενοι, πρὸς Σὲ τὸν μόνον ἀναμάρτητον ἀτενίζειν· δέξαι τὰς ἐκ βάθους, ὡς δίκην καπνοῦ, ἀναπεμπομένας Σοὶ τῷ Δεσπότῃ κραυγὰς· δέξαι τοῦ τεταλαιπωρουμένου λαοῦ τὴν παράκλησιν· νικησάτω ἡ ἄβυσσος τῆς Σῆς εὐσπλαγχνίας τὸ πλῆθος τῶν ἡμετέρων ἀμαρτιῶν· καὶ δὸς τῷ λαῷ Σου λύτρωσιν, καὶ ἐλευθερίαν τῶν πειρασμῶν καὶ τῆς τοῦ θανάτου τομῆς ἄφεςιν.

Ναί, Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπάκουσον τοῦ λαοῦ Σου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ, καὶ στήσον τὴν ράβδον τῶν ἀμαρτωλῶν, ἐπεγειρομένην ἐπὶ τὸν κληρὸν τῶν δικαίων, οὓς Σὺ μόνος οἶδας καὶ ἐπίστασαι παρ' αὐτῶν γινωσκόμενος.

Ὅπως καὶ δι' ἡμῶν τῶν Σῶν ἀχρείων δούλων δοξασθῇ τὸ πανάγιον Ὄνομά Σου, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

